

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД
У БЕОГРАДУ
Кж1 521/24
20.6.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Милимира Лукића, председника већа, Маје Илић и Раше Јанковића, чланова већа, са вишим саветником Јеленом Савић, записничарем, у кривичном предмету против **окривљеног АА**, због кривичног дела насилничко понашање из члана 344 став 2 у вези става 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ у стицају са кривичним делом тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 3 у вези са чланом 33 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца ОЈТ у Обреновцу и браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Стаменковића, изјављеним против пресуде Основног суда у Обреновцу К.бр. 179/21 од 18.12.2023. године, у седници већа одржаној у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Стаменковића, а у одсуству уредно обавештених јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду и окривљеног, **дана 20.06.2024. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца ОЈТ у Обреновцу и браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Стаменковића, па се пресуда Основног суда у Обреновцу К.бр. 179/21 од 18.12.2023. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу К.бр. 179/21 од 18.12.2023. године, окривљени АА, у ставу I изреке, оглашен је кривим због кривичног дела насилничко понашање из члана 344 став 2 у вези става 1 КЗ, те је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, а на основу одредбе члана 63 КЗ у изречену казну затвора му се има урачунати време које је проведено у задржавању по решењу ПС Обреновац Ку.бр.101/20 од 31.12.2019. године, који му се рачуна од 31.12.2019. године, од 19:00 часова, до 02.01.2020. године. Окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 6.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. На основу одредбе члана 264 ЗКП окривљени је обавезан да на име дела трошкова кривичног поступка уплати суду износ од 54.629,00 динара, у року од 15 дана од дана

правноснажности пресуде, док ће о преосталом делу трошкова кривичног поступка бити одлучено накнадно посебним решењем, те да накнади трошкове кривичног поступка оштећенима ББ и ВВ, о чијој висини ће бити одлучено посебним решењем, а оштећени ББ и ВВ, се упућују да имовинскоправни захтев остварују у парничном поступку. У ставу II изреке побијане пресуде, окривљени АА ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 3 у вези са чланом 33 КЗ, те су на основу члана 258 ЗКП оштећени ББ и ВВ упућени да имовинскоправни захтев остварују у парничном поступку.

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили:

- јавни тужилац ОЈТ у Обреновцу, због битних повреда одредаба кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине ожалбену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање и

- бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Стаменковић, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине ожалбену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или исту преиначи, окривљеног ослободи од оптужбе или му изрекне блажу кривичну санкцију, те је тражио да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у свом поднеску Ктж.бр. 565/24 од 17.05.2024. године, предложио да Апелациони суд у Београду усвоји као основану жалбу ОЈТ у Обреновцу и укине ожалбену пресуду у делу којим је окривљени ослобођен од оптужбе, а да се жалба браниоца окривљеног одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Стаменковића, а у одсуству уредно обавештених јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду и окривљеног, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања, који су истакнути у изјављеним жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

- жалбе су неосноване.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Стаменковића се најпре указује да је пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 4 ЗКП, јер је на главном претресу учествовао судија који се морао изузети, односно судија који је учествовао у доношењу решења којим је према окривљеном одређен притвор, због чега је у конкретном случају постојао основ за обавезно изузеће поступајућег судије, на које је суд дужан да пази по службеној дужности, а чија процесна улога приликом одређивања притвора се може уподобити процесној улози судије приликом потврђивања оптужнице.

Међутим, супротно изнетим жалбеним наводима браниоца окривљеног, по оцени Апелационог суда у Београду, у конкретном случају није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка на коју се бранилац позива, будући да нису испуњени

разлози за обавезно изузеће прописани одредбом члана 37 став 1 тачка 4 ЗКП. Наиме, наведена одредба прописује да ће судија или судија поротник бити изузет од судијске дужности у одређеном предмету, ако је у истом предмету поступао као судија за претходни поступак или је одлучивао о потврђивању оптужнице или је учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком или је учествовао у поступку, а тужилац, бранилац, законски заступник или пуномоћник оштећеног, односно тужилац или је саслушан као сведок или као вештак ако овим Закоником није друкчије прописано.

Како у конкретном случају из списка предмета произлази да судија који је донео првостепену пресуду, није поступао као судија за претходни поступак у наведеном предмету, нити је одлучивао о потврђивању оптужнице, већ је био члан већа из члана 21 став 4 ЗКП, које је према окривљеном одредило притвор, а што није законски разлог за изузеће прописан одредбом члана 37 став 1 тачка 4 ЗКП, то су ови жалбени наводи браниоца окривљеног, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка, оцењени као неосновани.

Надаље, жалбом браниоца окривљеног се указује да је изрека пресуде неразумљива, односно захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП, јер је првостепени суд у изреци побијане пресуде окривљеног осудио за један животни догађај који се одиграо дана 31.12.2019. године, а истовремено га је за исти животни догађај ослободио од оптужбе, што указује на неразумљивост саме изреке, која нужно води укидању пресуде.

Међутим, овакви жалбени наводи браниоца окривљеног су без утицаја на другачији закључак суда, будући да је првостепени суд чињенично прецизирао и стилизовао изреку пресуде, уподобљавајући опис радње извршења дела, фактичким чињеницама произашлих из доказног поступка, притом водећи рачуна да не изађе из оквира описаних у оптужном акту. Према оцени Апелационог суда у Београду, изрека побијане пресуде је разумљива, садржи све чињенице и околности које су од значаја за одлучивање у овој кривичноправној ствари, а у образложењу побијане пресуде дати су довољно јасни, уверљиви и аргументовани разлози о свим елементима кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим првостепеном пресудом, због чега су жалбени наводи браниоца окривљеног, да је у конкретном случају изрека побијане пресуде неразумљива, оцењени као неосновани.

Жалбом браниоца се даље указује да током поступка није утврђено да је окривљени поступао у саизвршилаштву заједно са окривљенима ГГ и ДД, у односу на које је поступак раздвојен, јер се нигде не наводе чињенице на основу којих се утврђује постојање претходног договора да се кривично дело изврши, при чему је у конкретном случају било нужно означити радње извршења сваког од њих и утврдити постојање заједничког умишљаја, а што је суд пропустио да утврди током првостепеног поступка.

Супротно изнетим жалбеним наводима браниоца окривљеног, из изреке првостепене пресуде произлази да је окривљени критичном приликом заједно са окривљенима ГГ и ДД, у односу на које је поступак раздвојен, заједничким деловањем и по претходном договору и злостављањем, вршењем насиља и дрским и безобзирним

понашањем према оштећенима, значајније угрозио спокојство грађана и теже реметио јавни ред и мир, на начин ближе описан у изреци пресуде, при чему је суд надаље у образложењу побијане пресуде из свих изведених доказа неспорно утврдио, а затим дао образложење о томе да су окривљени АА и окривљени ГГ и ДД заједнички деловали у предметном догађају, имали свест о заједничком деловању, а свако од њих је допринео да догађај поприми предметне размере, а да при томе ниједан од окривљених није спречавао другог у вршењу инкриминисаних делатности. На страни 22. и 23. образложења побијане пресуде, суд је дао довољно јасне, уверљиве и непротивречне разлоге о овим одлучним чињеницама, правилно налазећи да су окривљени заједничком употребом силе, односно физичке принуде од стране окривљених, који су претходно наносили ударце оштећенима, деловали на једном простору у временском континуитету, јер је догађај трајао без прекида, што указује на синхронизовано и заједничко деловање окривљеног АА и његових синова, а што је потврђено свим изведеним доказима, а пре свега исказима оштећених ВВ, ББ, ЋЋ и ЕЕ, те бројних сведока, те налаза и мишљења вештака, а све како је то ближе наведено у образложењу побијане пресуде.

Жалбом браниоца се даље оспорава чињенично стање ближе описано у изреци побијане пресуде, уз указивање да је првостепени суд инкриминисани догађај преувеличао на штету окривљеног, да је погрешно закључивање суда да је код окривљених постојао неки претходни договор за извршење кривичног дела, да је расправа између окривљених и оштећених настала спонтано и непланирано, при чему првостепени суд не цени исказ окривљеног да је био изреволтиран неумесним опаскама оштећене ЖЖ, у ком смислу је суд све чињенице и околности ценио на штету окривљеног, те исконструисао тезу која је ближе описана у изреци побијане пресуде.

Међутим, по налажењу овог суда, правилно је првостепени суд на основу свих изведених доказа, које је правилне ценио појединачно и у међусобној вези једног са другим, и то делимично на основу одбране окривљеног АА, те на основу исказа оштећених ВВ, ББ, ЋЋ и ЕЕ, сведока ЖЖ, ЗЗ, ИИ и осталих испитаних сведока, те писаних доказа, налаза и мишљења вештака др Љубице Мићуновић и др Светислава Мишковића, налаза и мишљења вештака Богољуба Пропадовића и Небојше Ђорђевића, обављеног увиђаја на покретној ствари, утврдио да је окривљени извршио радње ближе описане у ставу I изреке пресуде. Наиме, правилно је првостепени суд нашао да се у радњама окривљеног, које је реализовао заједно са окривљеним ГГ и ДД, у односу на које је поступак раздвојен, остварују радње злостављања, вршења насиља и дрског и безобзирног понашања према оштећенима и то употребом физичке принуде према оштећеном ББ и ВВ, наношењем већег броја удараца од стране окривљеног АА у заједничком деловању са ГГ и ДД, које је за последицу имало настанак лаких телесних повреда, ближе описаних у медицинској документацији, те како је окривљени АА на крају догађаја пришао возилу оштећеног ББ, ударио руком у ретровизор возила, те лактом возачевог стакла и поломио други ретровизор, током догађаја, између осталог, је рекао оштећеном ББ "да се не курчи са црногорским таблицама, питао га да ли зна ко је он", да је такође током догађаја узео и бацио кључеве од возила ИИ, као и стаклену флашу у правцу музичара, у његовим радњама је било оличено дрско и безобзирно понашање, а поред примене физичке принуде током заједничког деловања према оштећенима, окривљени ГГ је, између осталог, ухватио за дуксерицу ББ, повлачио га ка доле главом, ДД је ставио јакну на главу оштећеног ББ и давио га, за време док је иза

њега стајао окривљени АА одмах поред стола, те се у наведеним радњама стичу и обележја радње злостављања. Поред тога, из напред описаног понашања окривљених наступила је и забрањена последица у виду тежег ремећења јавног реда и мира, будући да се догађај одиграо на јавном месту, у ресторану "...", у присуству већег броја лица, да су се поред оштећених у ресторану налазили и музичари, конобари и гости, који су испитани током поступка у својству сведока и то њих тринаест, те да су услед понашања окривљених и чињенице да су ЖЖ и ЈЈ присуствовале претежно делу догађаја у ресторану када је вршено насиље према оштећенима ББ и ВВ, због чега су се узнемириле и уплашиле, дошло је и до последица у виду наступања значајнијег угрожавања спокојства грађана, јер ЖЖ и ЈЈ због стања шока и страха напустиле ресторан, односно побегле и сакриле се у напуштеној кући одакле су позвале полицију, за које време је окривљени ГГ изашао из ресторана и по дворишту их тражио вичући: "где сте курве", а услед развоја предметне ситуације музичари – сведоци ВВ и КК су отишли у тоалет, јер су се уплашили, а скоро сви очевици догађаја и сведоци су сагласно потврдили у својим исказима да су се уплашили и узнемирили, док је сведок ВВ, који је седео као гост у ресторану, посебно објаснио да му због развоја настале ситуације није било свеједно, јер је видео како окривљени насрћу на оштећене, траже сат и паре, вређају жене које су седеле са оштећенима, па је у једном тренутку узео пикслу у руку и стао уз зид у намери да се одбрани уколико то буде потребно. У том смислу, правилно је првостепени суд прихватио исказе испитаних сведока, налазећи да су исти објективни и да немају разлога да се на истину изјашњавају, посебно што већина не познаје ни окривљене, ни оштећене, а исти су сагласни и са исказима оштећених, те делимично и са одбраном окривљеног АА, који не негира да је дошло до предметног догађаја, с тим што оспорава своју улогу у предметном догађају, утолико што не признаје да је било кога ударао критичном приликом, већ да је покушавао да смири ситуацију, а која одбрана је оповргнута осталим изведеним доказима.

Када је у питању став II изреке побијане пресуде, жалбом јавног тужиоца ОЈТ у Обреновцу се указује да је суд погрешно квалификовао кривично дело, наводећи да се у радњама окривљеног не стичу обележја кривичног дела тешке крађе из члана 204 став 1 тачка 3 у вези са чланом 33 КЗ, већ да се евентуално ради о кривичном делу разбојништва из члана 206 став 2 у вези става 1 КЗ. По ставу оптужбе, за постојање извршења кривичног дела тешка крађа на дрзак начин потребно је да постоји таква крађа која је извршена на такав начин да прелази уобичајену дрскост, која по правилу постоји код обичне крађе, што је у конкретном случају остварено, имајући у виду исказан степен упорности и безобзирности приликом вршења овог кривичног дела. У конкретном случају, наведено кривично дело је извршено у ситуацији када се најмање очекује да би се могла извршити крађа, јер догађај и започиње вређањима, претњама, злостављањем, дрским и безобзирним понашањем од стране окривљеног АА и његових синова, у кафани пред већим бројем лица, која ни на који начин нису укључена у почетак инцидента, а онда у једном тренутку почиње и насиље и поред оштећених ББ и ВВ и од оштећених ЂЂ и ЕЕ, окривљени и његови синови на дрзак начин одузимају ствари и новац који задржавају, а све ради стицања противправне имовинске користи. С тим у вези, суд је погрешно утврдио да током поступка није доказано да је окривљени извршио предметно кривично дело.

Међутим, насупрот изнетим жалбеним наводима јавног тужиоца ОЈТ у Обреновцу, правилно је првостепени суд прихватајући исказе оштећених ББ и ВВ, те

прегледом видео-записа на главном претресу, утврдио да у конкретном случају није доказано да је окривљени извршио кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 3 КЗ, које му се оптужним актом ставља на терет. С тим у вези, правилан је закључак суда да се суштина кривичног дела тешка крађа на нарочито дрзак начин из члана 204 став 1 тачка 3 КЗ огледа у томе да учинилац тог дела поступа са изразитом упорношћу и безобзирношћу, показује спремност да уз велики ризик изврши кривично дело или користи ситуацију када се најмање очекује да би се могла извршити крађа. У конкретном случају, у догађају који је започео вршењем насиља од стране окривљених, према оштећеном ББ и ВВ, који су заједнички деловали на истом простору, у истом временском оквиру који је трајао континуирано без прекида, употреба силе је била евидентна, а услед исте силе, односно физичке принуде био је савладан и спречен отпор оштећених, те је с тим у вези физичка принуда коју су заједно реализовали окривљени, недвосмислено међусобно повезана са чињеницом да је окривљени ДД оштећеном скинуо сат са руке марке “Polo” и одузео га, док је окривљени ДД оштећеном ВВ скинуо са руке сат марке “Jaguar”, узео му златни ланац и један мобилни телефон, а затим му је на његов захтев да преда новац, оштећени ВВ вадећи из задњег десног џепа предао 10.000,00 динара.

Код напред изнетог, по правилном налажењу првостепеног суда, у конкретном случају није доказано да је окривљени својим радњама остварио обележја кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 3 КЗ, већ да се евентуално у његовим радњама могу стицати обележја кривичног дела разбојништва, а које се окривљеном не ставља на терет. Ово посебно ако се има у виду обраћање окривљеног АА музичарима, који су били у ресторану и како наводе били уплашени због драматичног развоја ситуације, речима: “вади паре на сто, немој да вам ја вадим”, а што говори заправо о претњи окривљеног да ће напасти на тело оштећених ЋЋ и ЕЕ, на шта упућује околност и да је окривљени АА претходно вршећи насиље са својим синовима према оштећенима, у моменту приласка ЋЋ са речима: “вади паре на сто, немој да вам ја вадим”, а ЕЕ са речима: “маму вам јебем, све паре вадите на сунце, мобилне телефоне, све вадите из џепова, а где су конобари”, заправо упутио претњу којом је ставио у изглед шта ће се десити уколико новац не изваде сами, односно да ће то учинити очигледно на свој начин, те је тако изнета претња од стране окривљеног објективно гледано код оштећених могла да створи утисак да ће бити реализована, имајући у виду претходно целокупно инкриминисано деловање окривљеног и његових синова, те како је током вршења насиља у ресторану тражен новац од свих присутних, што су потврдили и други сведоци, те како у изреци оптужног акта није описано у чему се састојао дрзак начин вршења крађе, већ је насупрот томе, сам чињенични опис догађаја у изреци оптужног акта праћен описом вршења насиља и упућивањем претње, као околностима под којима се одузимају туђе покретне ствари, то је правилно првостепени суд нашао да током поступка није доказано да је окривљени извршио кривично дело за које је оптужен, о чему је у образложењу пресуде дао довољно јасне, уверљиве и за овај суд, у свему прихватљиве разлоге.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио кривични закон када је окривљеног огласио кривим за кривично дело насилничко понашање из члана 344 став 2 у вези става 1 у вези са чланом 33 КЗ, те су супротни жалбени наводи у којима се указује на повреду кривичног закона, с тим што се не указује у чему се конкретна повреда састоји, оцењени као неосновани.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, која је изречена окривљеном, правилно је првостепени ценио све околности које утичу да казна буде већа или мања, у смислу одредбе члана 54 КЗ, те је од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио чињеницу да се ради о породичном човеку, оцу троје деце, неосуђиваном, док отежавајуће околности није нашао, па је имајући у виду напред наведене околности, друштвену опасност кривичног дела окривљеног, мотиве за извршење кривичног дела, степен кривице и личност окривљеног, окривљеног АА за кривично дело за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци правилно налазећи да се наведена казна показује као нужна и неопходна мера, којом ће се у довољној мери постићи сврха кажњавања прописана одредбом члана 4 и 42 КЗ, у коју му је урачунао време проведено у задржавању ближе описано у изреци побијане пресуде.

Жалбом браниоца окривљеног се указује да је изречена казна затвора престрого одмерена, да се окривљени искрено држао пред судом, да је признао своју улогу, те да окривљени нема већу и значајнију улогу од оне улоге коју имају преостала двојица окривљених, те да разлози правичности налажу да се у истој ситуацији једнако поступа. Ово посебно ако се има у виду да је од извршења кривичног дела протекао релативно дуг временски период, да живи у ванбрачној заједници са ЛЛ, која има двоје деце, да окривљени и његова ванбрачна партнерка заједнички привређују у Агенцији за некретнине, да је окривљени у шестој деценији живота, озбиљно нарушеног здравља, јер је срчани болесник, те да је кривично дело извршио у стању битно смањене урачунливости, те би се у конкретном случају и условном осудом или казном затвора у краћем временском трајању, која би се извршавала у просторијама у којима окривљени станује, могла остварити сврха кажњавања.

Међутим, супротно изнетим жалбеним наводима браниоца окривљеног, правилно је првостепени суд у образложењу побијане пресуде све околности на страни окривљеног ценио у смислу одредбе члана 54 КЗ и истима дао адекватан значај, те у одсуству отежавајућих околности на његовој страни правилно нашао да је изречена кривична санкција неопходна и довољна да се истом оствари општа сврха кажњавања и изрицања кривичних санкција из члана 4 и 42 КЗ. У том смислу, по налажењу Апелационог суда у Београду, није било места блажем кажњавању, односно изрицању условне осуде, како се супротно томе у изјављеној жалби браниоца окривљеног тврди, будући да је правилно првостепени суд ценећи друштвену опасност извршеног кривичног дела, друштвену опасност окривљеног као учиниоца, мотиве за извршење кривичног дела, те понашање окривљеног након извршеног кривичног дела, правилно нашао да ће се једино казном затвора у наведеном трајању у потпуности остварити циљеви, како специјалне, тако и генералне превенције, те утицати на окривљеног да убудуће не врши кривична дела, због чега су и ови жалбени наводи оцењени као неосновани.

Пошто се ни осталим жалбеним наводима браниоца окривљеног, као и јавног тужиоца ОЈТ у Обреновцу не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, то су жалбе одбијене као неосноване.

Сходно напред изнетом, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у

Београду је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Савић,с.р.

Председник већа-судија
Милимир Лукић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић